

La crisi pandèmica posa al descobert la fallida social, econòmica i política

Les xifres de la pandèmia de COVID-19 són cada vegada més alarmants. I no només a Madrid, sinó a totes les autonomies. Madrid va un pas per davant, però de les 10 regions europees amb major índex de contagis, 9 són espanyoles, i l'única no espanyola és el departament francès d'ultramar de Guadalupe, un enclavament colonial al Carib.

La malaltia s'acarnissa amb la classe treballadora, que difícilment pot evitar els "contactes estrets" quan una família sencera viu en un pis de 40 o 60 metres quadrats, quan han d'anar a treballar amuntegats en el transport públic i quan tenen els parcs tancats.

A tot arreu, la població treballadora veu com els seus serveis públics estan col·lapsats. Dins de les retallades sanitàries a tots els nivells, l'Atenció Primària ha estat portada del desastre. Aconseguir una cita telefònica en un Centre de Salut és moltes vegades una proesa, i aconseguir una cita presencial un veritable miracle. En l'educació, aules massificades, recurs generalitzat a "l'ensenyament telemàtic", que destrueix la qualitat de l'ensenyament, biblioteques tancades i, malgrat aquesta mesura, cada vegada hi ha més aules tancades. L'epidèmia torna a entrar a les Residències de gent gran, amenaçant amb una altra onada de defuncions massives. Pel que fa a les altres administracions, el servei públic es veu greument deteriorat pel recurs generalitzat al teler treball i la població no pot accedir a les oficines pel rigid sistema de cites (fins i tot per fer una paper al registre s'està exigint cita en molts llocs).

Molta gent es pregunta: Què han fet els governs, tant el central com els de les 17 autonomies, durant els 99 dies de confinament? Per què no s'han habilitat més aules i contractat més professors i personal de serveis en l'ensenyament? Per què no s'han habilitat les sales d'espera i les consultes dels centres de salut? Per què no s'han contractat més metges, infermeres i personal administratiu? Per què no s'han reformat les Residències de gent gran, s'han augmentat les dotacions de personal i s'ha inclòs personal sanitari? Per què se segueix havent d'anar a la feina amunte-

gats al metro o en autobús? Per què no s'ha augmentat el nombre de trens i de vagons, el nombre d'autobusos?

És més, per què no s'han contractat i format rastrejadors per detectar els casos de COVID-19? Mentre que els casos anaven augmentant al llarg de l'estiu, sembla que l'únic que saben les autoritats és fer més proves PCR. És cert que ara, a diferència de març, hi ha més proves i hi ha més EPI (encara que no a tot arreu). Però res més sembla haver canviat, i els contagis escapen al control.

Una altra vegada ens porten al confinament. Ara, més "selectiu", fins al punt que en barris i ciutats obreres es denuncia amb raó el seu contingut segregador. És a dir, que es confina a barris i localitats obreres, i només al final, i amb bronca entre administracions, als de barri de Salamanca, que buraven el confinament al març-abril. Entre els diversos governs combinen arbitrarietats en les prohibicions, donen un lloc privilegiat a les esglésies, que haurien d'estar sotmeses al règim comú i menyspreant les necessitats de la població i del moviment obrer. I una altra vegada ens amenacen amb la llei mordassa (que es van comprometre a derogar i que ara no para de rebre lloances per part de ministre de l'Interior, Grande Marlaska), i manen centenars de policies i de militars als barris obrers. "Més sanitaris, menys policies (i no diguem militars), consigna dels barris obrers de Madrid, és una consigna general.

A més, han legislat per decret retallades de drets i mobilitat forçosa de personal de la Sanitat Pública, mesures que tiren benzina al foc de la indignació d'uns professionals ja sobrepassats, esgotats i cada vegada més indignats.

La crisi institucional

A la fugida als emirats àrabs del rei emèrit, que es posa així a distància dels tribunals, malgrat la seva "inviolabilitat" (és a dir, impunitat), decretada pel poder judicial franquista, se suma el conflicte entre el rei i els jutges contra el Govern, que no és un problema de protocol, respecte de la visita anul·lada de l'actual rei a Barcelona, on tenia previst presidir, com sempre, el lliurament de despatxos a la nova promoció de jutges.

L'oposició franquista acusa el govern d'haver cedit a les "pressions dels separatistes catalans", mentre que el govern es defensa al·legant que va anul·lar la visita de Felip VI per evitar que s'hagués d'enfrontar a mobilitzacions populars en el moment en què el Tribunal Suprem decreta la destitució del president electe de Catalunya,

En efecte, l'última visita del Borbó a Barcelona va ser rebuda per una manifestació antimonàrquica de desenes de milers, i aquest any, a la ronda de visites del rei a les autonomies, es va anul·lar la visita a Barcelona, on havia manifestacions ja anunciades. El van enviar a un lloc apartat com el Monestir de Poblet, i malgrat això va ser rebut allà per una mobilització popular. Ara, en el lloc triat per a l'acte de Felip VI a Barcelona, els comandaments policials van advertir que l'escenari podia ser fàcilment envoltat per les masses de manifestants.

Davant l'agitació de la dreia, la Casa Reial va declarar que ells no tenien res a veure amb la decisió. Inmediatament, hi va haver la protesta pública de Carlos Lesmes Serrano, President de Consell del Poder Judicial i del Tribunal Suprem, que, segons explica la web del mateix Consell, citant l'art. 585 de la Llei Orgànica del Poder Judicial "és la primera autoritat judicial de la Nació i ostenta la representació del poder judicial i de l'òrgan de govern de la mateixa". Protesta que van corejar bona part dels nous jutges i de les autoritats judicials presents amb el crit de "Visca el Rei!". Felip VI es va afanyar a telefonar a Lesmes, desautoritzant públicament el govern quan el Govern és el que pot decidir. Això desemmascara el parany de la Constitució, en què hi ha poders com el rei i els jutges, que estan per sobre dels diputats elegits.

No hi ha dubte que els representants del poder judicial franquista i el màxim representant de la Monarquia hereva del franquisme els hauria encantat un espectacle de Barcelona presa per milers de policies que aixafessin a pal net la mobilització de milers de catalans, com van intentar fer amb el referèndum del 1 d'octubre de 2017, acció aclamada pel rei en el seu infame discurs del 3 d'octubre següent, en el qual animava al poder judicial a què perseguís per tots els mitjans als seus "súbdits

sediciosos” de Catalunya.

La crisi econòmica i social

Els experts vaticinen una caiguda del PIB d'entre el 12 i el 15% aquest any, mentre el deute escala cap a un insostenible 120% o 130% del PIB, segons el FMI. I això si no hi ha un nou confinament generalitzat.

El govern, que sembla haver renunciat a sufragar les enormes despeses dels ERTO i els ajuts de diferents tipus als empresaris amb pujades d'impostos als rics, i prepara, segons la majoria de fonts, uns pressupostos continuistes, ho fia tot ara a les promeses "ajudes europees". Però la Comissió Europea ha deixat clar que només es rebran ajudes si es compleixen determinades condicions, sobretot una nova retallada de pensions i una nova reforma laboral.

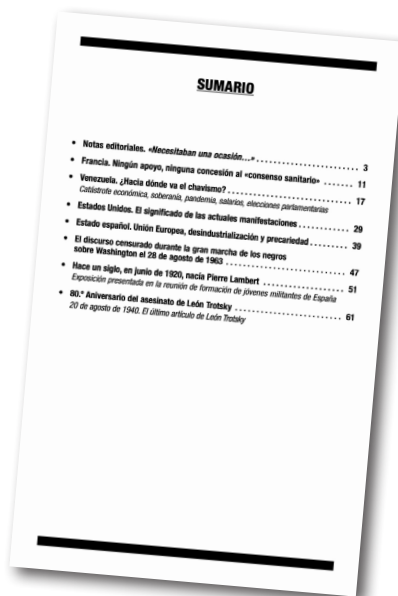
Ara bé, amb els pensionistes mobilitzats i organitzats en una COESPE que segueix sense admetre cap avinença per retallar drets i que es nega a passar per la pedra del Pacte de Toledo i quan molts dubten que els sindicats tinguin la força i la disposició per pactar noves retallades de pensions i drets laborals en el "diàleg social", s'atreveria el govern a legislar "a la brava"? No sembla que ara per ara sigui viable.

Les mobilitzacions de barris i pobles de Madrid contra el confinament "segregador" dictat pel govern Ayuso, i les mobilitzacions que comencen a armar-se al llarg i ample de tot l'Estat contra les retallades en Sanitat i Ensenyament, demostren que la crisi social pot convertir-se en mobilització de masses, tot i la passivitat dels dirigents sindicals i polítics, que temen que una potent mobilització, en aquestes condicions, posi en dubte les pròpies bases del règim. Perquè la majoria treballadora porta mesos d'aguantar situacions difícils, i cada vegada li plouen exigències pitjors.

En efecte, la voluntat de mobilització de la majoria està fora de qualsevol dubte, com revela la vaga de l'ensenyament públic preuniversitari madrilenya, les iniciatives dels sanitaris, la resistència dels sectors amenaçats per la desaparició com a l'escassa indústria que sobreviu i, molt particularment, en l'esmentada lluita dels pensionistes en defensa el sistema públic de pensions basat en el repartiment. Cal avançar cap a una sortida política. Per ajudar a superar el bloqueig del moviment de masses cal insistir que hi ha una sortida política democràtica. Sortida que només és possible relacionant la lluita per les reivin-

dicacions, bloquejada dins dels límits del règim de la Monarquia, amb la recerca d'un nou marc polític. Obrir pas en aquest sentit és l'objectiu de la trobada estatal per les llibertats, els drets socials i la República que prepara el CATP per al proper 7 de novembre, i de les reunions i trobades locals que ho preparen.

En efecte, la voluntat de mobilització de la majoria està fora de tot dubte, com revela la vaga de l'ensenyament públic preuniversitari madrilenya, les iniciatives dels sanitaris, la resistència dels sectors amenaçats per la desaparició com a l'escassa indústria que sobreviu i, molt particularment, en l'esmentada lluita dels pensionistes en defensa el sistema públic de pensions basat en el repartiment. Cal avançar cap a una sortida política. Per ajudar a superar el bloqueig de el moviment de masses cal insistir que hi ha una sortida política democràtica. Sortida que només és possible relacionant la lluita per les reivindicacions, bloquejada dins dels límits de el règim de la Monarquia, amb la recerca d'un nou marc polític. Donar pas en aquest sentit és l'objectiu de la trobada estatal per les llibertats,

LA VERITAT
Revista teòrica de la IV Internacional

Pots sol·licitar-la als militants o per correu postal:

c/ Desengaño, 12 - 1º - 3A
28004 Madrid

Per correu-e:
info@posicuarta.org

Campanya d'extensió i subscripcions a aquesta Carta Setmanal

Si no la reps, et convidem a que la rebis cada setmana. Si la reps, et proposem que subscriguis a altres companyes i companys als quals pugui interessar.

L'elaboració i enviament d'aquesta Carta comporta algunes despeses. El POSI, que l'edita, no té ni vol subvencions, tota la seva activitat i les seves publicacions són finançades exclusivament per treballadores i treballadors, que volen recolzar, en aquest cas, la publicació de la Carta Setmanal. Demanem un suport de 5 EUROS a l'any, o més si us sembla.

Per rebre-la, envia un correu electrònic a: inforposi@gmail.com

o entra a la nostra Web: <http://www.posicuarta.org>

Nostre compte corrent en La Caixa és: **2100 2812 51 0200071314**. Indicant: Recolzo Carta Setmanal

Partido Obrero Socialista Internacionalista
Sección en España de la IV Internacional

Carrer Desengaño, 12 (1º 3A). 28004 - Madrid Teléfono:
91 522 23 56 - Fax: 91 521 72 01 <http://www.posicuarta.org>
Busca'ns en Twitter: @posicuarta